

הערים האלה) נתי, ודרשו זכרונם לברכה: עשו לו פדי שיתיה — והתקמה תמיה
את בעליה.

ודין אשה או עבד ושפחה שגלו, אם חיב הפצל או הרב במזונותם שם: דין
רוצח שמת קדם שיגלה, שמוליכין עצמותיו לשם; ודין רוצח שהרג בעיר
מקלטו, וכן לוי שהרג במדינתו; ודין אי זהו שוגא שגאמר עליו כי באיבה
הרגו; ודין מה שאמרו שפל שהרג בדרך ורידה גולה, נאפלו עליה שהיא צרף
רידה; וכל שבררף עליה אינו גולה, נאפלו בירידה שהיא צרף עליה.

ודין רוצח שרצו בני עיר מקלט לכבודו, שחיב לומר "רוצח אני", ואם
אמרו "אף-על-פי-כן", מתר לקבל; ודין מוצח שקולט כמו עיר מקלט רוצח
בשנגה, ודוקא נגו ובמוצח בית עולמים, ודוקא כהן ועבודה בידו, אכל לא
אחר; ולא היו מניחין אותו שם אלא לשעה, ואחר-כך מוסרין לו שומרין
ומוליכין אותו לעיר מקלטו. ובמה דברים אמורים, במקחי גלות מן הדין; אכל
מי שפחד מן המלך שלא יתרגנו בהוראת שעה וברח למנוח ונסמו, נאפלו הוא
ור, הרי זה נצל, ואין לוקחין אותו מעל המנוח לעולם: כן ראינו שכתב הרב
משה בן מימון זכרונם לברכה. ויתר פרטיה, מבארים במסכת מכות.

ונוהגת מצנה זו בזמן שישאל על אדמתו, וסנהדרין של שבעים ואחד
יושבין במקומן המוכן להם בירושלים, לדין דיגי נפשות. ואם עברו על זה
בית-דין שכל מקום ומקום ולא הגלו הרוצח בשנגה, בשלו עשה זה, וענשם
גדול מאד, לטי שהוא סנה לשמיכות דמים.